

С водж п'рошшѣ тѣко съхъ. изъ египетска . . .

Бгъ та рахнителъ је џордже. вѣдѣ любовни та. неизбѣжно запеченьса. диш же и тѣло. и словеса похвалени. взглашајти. — Написано бо велѣннем ти. бѣлградскімъ жртвамъ идоломъ. а не бгъ живъ. речено ти бѣ пожрн мнѹс. бгъ же приводимъ бываш.

Любовни вѣнч прнгвожъ са . . . (л. 4⁶).

Малкията юсь (а), като пази мѣстата си, гдето е и въ старобългарския езикъ, бива замѣненъ съ ж следъ палатни съгласни. Това общо срѣднобългарско фонетично правило тука е приложено само отчасти. Ето примѣри за замѣна: **уждо, даужтие, лежашомъ, стоящъ, ѡстакнш ма, бышъ, концъ земниинъ** и др.

Битолскията триодъ не знае йотувани юсове; въ него не се срѣщаатъ ѹ, љ, ќ (твърде рѣдко), а само ж, а (а), є. Йотуването е е изразено само при а.

Вмѣсто ъ и ѿ нашиятъ паметникъ употребява изобщо единъ знакъ — ъ, или ги изяснява въ о, є, или най-сетне изпушта ъ въ отворените срички. Има нѣколко случаи, гдето ъ още се пази, прѣдимно въ предлозите (**къ, съгрѣшила, въспомни, възвѣнни, съ, възлѣн, прѣкъзносаще, съвати са** и др.). Но че тоя ъ не е изразъ на живото тогавашно произношение, се вижда отъ многото други примѣри, гдето въ подобни случаи и предлози ъ е изясненъ въ о, споредъ говора на преписвача; пъкъ сѫщото става и съ ъ, който се изяснява въ є: **со слѣзами, несоздана, дожь, вѣнецъ, конецъ, коленъ** и др. Нѣкои примѣри, като **взрекнова, вспихъ, вздунже, взмѣшлажше, прѣкъзноси, вспѣвайте** и др. показватъ, че ъ е пазѣлъ началното си произношение, ако и не изразено графично. Тия примѣри ще да сѫ се находдвали въ оригинала, отъ който е преписвано, защото живиятъ говоръ на преписвача въ приписките знае произношение на ъ = ѿ само при тѣт и тѣт; иначе той изяснява ъ въ о.

Ако гледаме извѣнтекстовитѣ бележки на преписвача като на отразъ отъ тогавашенъ живъ бѣлградски говоръ, трѣба да приемемъ, че двойното число още се държало въ употреба. На две мѣста попъ Георги е употребилъ дуални именни форми: **шо мн мръзнетъ рѫчицама** или . . . **донесе ѿ зајца въ листвъкъ**.